

הַכַּפָּרִי שֶׁהַתַּפִּילָה בְּאוֹתֵיּוֹת הָאֱלֹהִים-בֵּית

ספור מרגש על אמונה, תפילה, ולב שאוהב את השם יתברך.





הָיָה הָיָה יְהוּדִי כִפָּרִי אֶחָד, אִישׁ
תָּם וּפְשׁוּט, שָׁחִי בַעֲזָרָה רְחוּקָה.

הוא לא ידע לקרוא מלות תפילה ארוכות
בסדור, ולא הכיר את סדר הפסוקים.

אבל משהו אחד הוא ידע הֵכִי טוב מכלם:
לֶאֱהֹב אֶת ה' יִתְבָּרַךְ בְּכָל לְבוֹ!

כְּשֶׁהֵגִיעַ עֶרֶב יוֹם הַכַּפּוּרִים, הַכֹּהֵן יָדַע
שֶׁיֵּשׁ מִצְוָה חֹשׁבָה לֶאֱכֹל וְלִשְׁתּוֹת לִפְנֵי הַצּוּם.

הוא יֵשֵׁב אֶל הַשֻּׁלְחָן, בֵּרַךְ לִשְׁם מְכַל
הַלֵּב, וְהִתְכוּנֵן לַדֶּרֶךְ הָאֲרָכָה אֶל בֵּית
בֵּית הַכִּנּוּסֹת שְׁבַעִיר הַגְּדוּלָּה.



מִיד אַחֲרֵי הַסְּעוּדָה, עָלָה הַכֹּהֵן עַל הַסּוּס וְשָׁלוּ.
לְבוֹ דָּפַק בְּשִׂמְחָה: 'עוֹד מְעַט אֲגִיעַ! עוֹד מְעַט אֶתְפַּלֵּל'

וּפְרָסוֹת הַסּוּס הִשְׁמִיעוּ קוֹל עֵז עַל הַשָּׁבִיל:

טֶקֶט-טֶקֶט! טֶקֶט-טֶקֶט!



הַדֶּרֶךְ אֶל הָעִיר עֲבָרָה בְּתוֹךְ יַעַר עֲבוֹת וְסָבוּךְ.
הָעֵצִים הָיוּ עֲנָקִים, וְהַשְּׂבִילִים... מִתְבַּלְבְּלִים!

הוא פָּנָה יְמִינָה, פָּנָה שְׂמֹאלָה... וּפְתָאם הֵבִין:
"אוֹי וָאֹבֹי! אֲבִדְתִּי אֶת הַדֶּרֶךְ!"

הַשָּׁמַיִם שָׁקְעָה. הַשָּׁמַיִם הִפְכוּ אֲדָמִים, וְאִזּוֹ אֲפָרִים,
וְלַבֶּסוֹף – שְׁחֹרִים. צִלָּים אַרְכִּים כָּסוּ אֶת הַיַּעַר.

הַלַּיְלָה יָרַד, לַיִל יוֹם כְּפוֹר הִגִּיעַ. הַכֹּפֶרִי הֵבִין אֶת הָאֵמֶת
הַקְּשָׁה: הוּא לֹא יִגִּיעַ לְבֵית הַכְּנָסֶת לְתַפִּילַת 'כָּל נְדָרֵי'!





מִמֶּשׁ בִּרְגָעִים אֱלֹהִים, כָּל יִשְׂרָאֵל עֹמְדִים בְּבִתִּי הַכְּנֻסָּת, עֲטוּפִים
בְּטִלִּיתוֹת וּמִתְפַּלְלִים בְּבִכּי.

וְהַכֹּפֶרִי הַמְּסֻכָּן? תִּקְוֶה לְבִדּוֹ, בַּחֲשָׁד, בְּאַמְצֵעַ הַיַּעַר הַקָּר.
אֵין עָלָיו טִלִּית, וְשׁוּם סְדוֹר תְּפִילָּה אֵין בְּיָדוֹ.



An illustration of a man with a beard and a blue kippah, wearing a brown robe, kneeling in a dark forest. He is looking up at a bright beam of light shining down from the trees. The forest is filled with tall, thin trees and dense foliage.

וַגְרוּעַ מִכָּךְ – אֶפְלוּ אִם הָיָה לוֹ סְדוּר, הוּא בְּכָלֹל אֵינוֹ יוֹדֵעַ אֶת
מַלּוֹת הַתְּפִילָּה בְּעַל פֹּה!

הַכִּפּוּרִי נָפַל עַל בִּרְכָּיו, בָּכָה בְּכִי מָר, וְזָעַק: 'רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם! מָה
אֶעֱשֶׂה? אֵיךְ אֶתְפַּלֵּל אֵלֶיךָ הַיּוֹם מִבְּלִי סְדוּר?'



אֵלֶּכָּה

לִפְתָּע, בְּתוֹךְ הַחֹשֶׁךְ הַגָּדוֹל, נִצָּתָה בְּלִבּוֹ נִקּוּדָה קְטַנָּה שֶׁל תְּקוּוּהָ.
הוּא נִזְכָּר בְּמָה שָׁכַן לָמַד בְּהִיּוּתוֹ יֶלֶד קָטָן.
"אֲנִי אֶמָּנָם לֹא מִכִּיר מְלֹות תְּפִילָּה קְשׁוּת,, אָמַר הַכֹּפֶרִי, 'אֲבֵל
אֲנִי יוֹדֵעַ אֶת אוֹתֵיּוֹת הָאֵלֶּף-בֵּית!"



הוא זָעַק שׁוּב אֶל הַשָּׁמַיִם הַפְּעַם בְּשִׂמְחָה: "רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם! לֹא
מִצָּאתִי סְדוּר, אִזְּכָרְךָ מִשְׁהוּ אַחֵר.

"אֲנִי אֹמֵר אֶת אוֹתִיּוֹת הָאֱלֹהִים-בֵּית, וְאַתָּה, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם שִׂיּוּדֵעַ הַכֹּל,
צִירָה אוֹתוֹ, וְתַכִּין מִהֵן אֶת הַתְּפִלָּה הַכִּי טוֹבָה כְּרָצוֹנְךָ!"



וְאִז, מִקֵּישׁ הַלֵּילָה וְעַד הַבֶּקֶר, קָרָא הַכֹּפָרִי אֶת הָאוֹתִיּוֹת מִכָּל וְהַנְשָׁמָה:
"אָלֶּה! בֵּית! גִּימָל! דָּלֶת! – רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, קַבֵּל אֶת הַלֵּב שְׁלִי!"
"הֵא! וְ! זֵין! חֵית! טִית! – רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אָנִי אוֹהֵב אוֹתְךָ!"



יְיָ יֵשׁוּעַ
מִן הַמָּוֶת
וְהַחַיִּים
וְהַחַיִּים
וְהַחַיִּים

'יוד! כֹּה! לָמַד! מִם! נוֹן!' זַעַק הַכֹּפָרִי בְדַמְעוֹת שֶׁל קִדְשָׁה, 'אֵינִי יוֹדֵעַ לְסַדֵּר
אֶת הַמַּלּוֹת... אֲנִי מִמָּד, קַח אֶת הָאוֹתִיּוֹת שְׁלִי וַעֲשֵׂה מֵהֶן תְּפִילָּה זָכָה!'
וְכָךְ קָרָא עַד שִׁין! תּוֹ! וְשׁוּב מִהֲתַחֲלָה, כָּל הַלֵּילָה לֹא הִפְסָקָה.

וְמָה קָרָה לַמַּעֲלָה בַּשָּׁמַיִם?

הַתְּפִילָּה שְׁלוֹ הַיְּתָה כָּל כֶּךָ טְהוֹרָה וְזָכוּכָה, עַד שֶׁהִיא בִקְעָה וּפְתִיחָה
וּפְתִיחָה אֶת כָּל שַׁעְרֵי הָרָקִיעַ! וּפְתִיחָה אֶת כָּל שַׁעְרֵי הָרָקִיעַ!
הַתְּפִילָּה עֲלֵתָה יֵשֶׁר עַד כִּסֵּא הַכְּבוֹד, כִּי הַשֵּׁם אֵינוֹ מְחַפֵּשׁ רַק מְלִים חֲמָה
אֶת הַדָּת וְאֶת הַלֵּב!

לְמַעַן יִשְׁמַע ה' בְּקוֹלִי
וְיַעֲזֹר לִי בְּחַיָּתִי
כִּי יִשְׁמַע ה' בְּקוֹלִי
וְיַעֲזֹר לִי בְּחַיָּתִי

הַסֹּד מִסִּתְּתָר בְּלֵב: שְׁתֵּי דַרְכִּים, מִטָּרָה אַחַת



הַתְּפִילָּה בַּסִּידוּר:
מְלִים קְדוֹשׁוֹת שֶׁתִּקְנוּ
חֲכָמִים + כּוֹנֵת הַלֵּב =
תְּפִילָּה מְעוּלָה!

תְּפִילַּת הַכֹּפֶרֶת:
+ אוֹתִיּוֹת פְּשׁוּטוֹת
= הַמּוֹן אֲמוּנָה וְאַהֲבָה
עֲלֵתָה הֵכִי גְבוּהָ!

הַמֶּשֶׁמֶעוֹת: מָתִי בַּפֶּעַם הָאַחֲרוֹנָה עֲצַרְתָּם כִּדִּי לֹאמַר מְכַל הַלֵּב:
"הֵנָּשׁ, אֲנִי מִמֶּשׁ אוֹהֵב אוֹתְךָ!" "הֵנָּשׁ, אֲנִי מִמֶּשׁ אוֹהֵב אוֹתְךָ!"

זָכְרוּ יְלָדִים אֲהוּבִים:
הַנֶּשֶׁם תָּמִיד אוֹהֵב אוֹתָנוּ
וְנוֹמֵעַ כָּל לְחֵינָשָׁה נְשָׁלָנוּ.

גַּם אִם הִתְבַּלְבַּלְתֶּם בַּמָּלִים בַּתְּפִלָּה
אוֹ פִסְפֻסֶת קֹטֵעַ בַּסְדּוֹר – עֲצֹמוּ עֵינַיִם,
תִּחְשְׁבוּ עַל הַנֶּשֶׁם בְּאַהֲבָה, וְתִגִּידוּ אֶת הַמָּלִים
מִתּוֹךְ מִתּוֹךְ תְּמִימוֹת וְשִׁמְחָה.

רַחֲמָנָא לִיבָא בָּעִי – הַנֶּשֶׁם רוֹצֶה אֶת הַלֵּב נְשָׁלָכֶם!

